

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 17. janvārī iesniedza Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Itālija) — Telecom Italia SpA/Ministero dello Sviluppo Economico, Ministero dell'Economia e delle Finanze

(Lieta C-34/19)

(2019/C 182/06)

Tiesvedības valoda — itāļu

Iesniedzējtiesa

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Pamatlietas puses

Prasītāja: Telecom Italia SpA

Atbildētājas: Ministero dello Sviluppo Economico, Ministero dell'Economia e delle Finanze

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Direktīvas 97/13/EK ⁽¹⁾ 22. panta 3. punkts var tikt interpretēts tādējādi, ka tas atļauj arī 1998. gadā saglabāt pienākumu maksāt nodevu vai maksājumu, kas — tāpēc, ka tā apmērs tiek aprēķināts proporcionāli identiskai apgrozījuma daļai — atbilst nodevai, kas bija jāmaksā saskaņā ar kārtību, kas pastāvēja pirms šīs direktīvas?
- 2) Vai Direktīvai 97/13/EK, ņemot vērā ES Tiesas 2003. gada 18. septembra spriedumu apvienotajās lietās C-292/01 un C-293/01 un 2008. gada 21. februāra spriedumu lietā C-296/06, ir pretrunā tāds likumīgā spēkā stājies valsts tiesas spriedums, kas izriet no šīs direktīvas kļūdainas interpretācijas un/vai sagrozīšanas, un tādējādi šo likumīgā spēkā stājušos spriedumu var nepiemērot kāda cita tiesa, kurai tiek lūgts iztiesāt strīdu, kura pamatā ir tās pašas materiāltiesiskās attiecības, taču kurš no strīda, kurā ir pieņemts attiecīgais likumīgā spēkā stājies spriedums, atšķiras tajā ziņā, ka pieprasītais maksājums nav tās galvenais priekšmets?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 97/13/EK (1997. gada 10. aprīlis) par vispārējo atļauju un individuālo licenču kopēju sistēmu telekomunikāciju pakalpojumu (OV 1997, L 117, 15. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 21. janvārī iesniedza Corte suprema di cassazione (Itālija) — CV/Iccrea Banca SpA Istituto Centrale del Credito Cooperativo

(Lieta C-37/19)

(2019/C 182/07)

Tiesvedības valoda — itāļu

Iesniedzējtiesa

Corte suprema di cassazione

Pamatlietas puses

Prasītāja: CV

Atbildētāja: Iccrea Banca SpA Istituto Centrale del Credito Cooperativo

Prejudiciālais jautājums

Vai Direktīvas 2003/88 ⁽¹⁾ 7. panta 2. punkts un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 31. panta 2. punkts, tos skatot arī atsevišķi, ir jāinterpretē tādējādi, ka tie nepieļauj tādas valsts tiesību normas vai praksi, saskaņā ar ko, izbeidzot darba tiesiskās attiecības, darbiniekam nav tiesību uz kompensāciju par uzkrāto un neizmantoto atvaļinājumu (un par tādu juridisku institūtu kā tā dēvētās "atceltās svētku dienas", kas pēc būtības un funkcijām ir pielīdzināms ikgadējam atvaļinājumam), apstākļos, kad pirms darba tiesisko attiecību izbeigšanas darbinieks nav varējis izmantot atvaļinājumu darba devēja prettiesiskās rīcības dēļ (atļaišana, kas ar galīgu valsts tiesas spriedumu ir atzīta par prettiesisku, uzdodot atjaunot darba tiesiskās attiecības ar atpakaļejošu spēku), tikai attiecībā uz laikposmu starp darba devēja rīcību un vēlāko atjaunošanu darbā?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2003/88/EK (2003. gada 4. novembris) par konkrētiem darba laika organizēšanas aspektiem (OV 2003, L 299, 9. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2019. gada 5. februārī iesniedza Consiglio di Stato (Itālija) — Rieco SpA/Comune di Lanciano, Ecolan SpA

(Lieta C-89/19)

(2019/C 182/08)

Tiesvedības valoda — itāļu

Iesniedzējtiesa

Consiglio di Stato

Pamatlietas puses

Prasītāja: Rieco SpA

Atbildētājas: Comune di Lanciano, Ecolan SpA

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Eiropas Savienības tiesības (un it īpaši publiskā sektora iestāžu administratīvās brīvības princips un pakalpojumu publisko iestāžu interesēs dažādo līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas un pārvaldības veidu būtiskas līdzvērtības princips) liedz tādu valsts tiesisku regulējumu (kā 2016. gada Leģislatīvā dekrēta Nr. 50 Par publisko iepirkumu kodeksu 192. panta 2. punkts), kas novieto *in house* līguma slēgšanas tiesību piešķiršanu pakārtotā un izņēmuma līmenī salīdzinot ar līguma slēgšanas tiesību piešķiršanu, izsludinot iepirkuma konkursu: i) pieļaujot minētās piešķiršanas vienīgi tad, ja ir pierādīta attiecīgā tirgus nepilnība, kā arī ii) liekot iestādei, kas izvēlas veikt līguma slēgšanas tiesību piešķiršanu, izmantojot starpresoru deleģēšanu, katrā ziņā norādīt konkrētu pamatojumu par ieguvumiem, ko sabiedrībai sniedz šis piešķiršanas veids?